

MÉREGTELENÍTŐ

2018.11.szám

KEDVES OLVASÓ!

Megosztom Veled a napokban átélt szép élményemet.

Magdiról szeretnék mesélni, akivel ifjúkorom idején ismerkedtünk meg. Mondhatom, barátnőm lett, nem a legszűkebb körbe tartozó, de mindent tudtunk életünk fontos eseményeiről.

Pedagógus volt, hivatásból. De kevésnek érezte. Többet akart adni magából, mert sokkal több talentuma volt.

Teréz anyával történt röpké találkozás, beszélgetés indított el egy végeérhetetlen folyamatot. És 1-2 év múlva örökbe fogadott egy kicsi fiúcskát, aki vér szerinti származása okán erősen hátrányos helyzetű lett volna a világban. És ráadásul asztmás is volt, sokat fulladt, sokszor kellett az erkélyen, a hideg levegőn elaltatni, sok-sok aggodalom, küzdelem járt Vele. Nagyon szerette első kicsi fiát.

S aztán, ahogy a családokban ez lenni szokott, megérett a következő gyermek utáni vágy, s kapott egy aranyos kicsi lányt. Nem szaporítom a szót: 4 örökbe fogadott gyermeke lett, s mint egyedül álló szülő, rengeteg gondjában, problémájában osztozhattak barátai is, akik a közelében, a belső körben éltek.

A napokban csodálatos élményben lehetett részem. 70. születésnapja alkalmából immár felnőtt gyermekei nagyon szép meglepetés ünnepséget szerveztek, amiről Ő nem tudhatott - bár sok sejtése volt. Annál is inkább, mert osztozott az Ünnepelet szerepében egy 2 hónapos kicsi unokával, az elsővel, kis csoda baba Eszterrel.

Minden tökéletes volt, sok barát élvezte vendégszeretetüket. Az ünneplésen vetítésre került egy igazán művészi színvonalú video film, amit a gyermekei készítettek ajándékba Róla és magukról, az életükről.

A feliratok, kísérő szövegek, idézetek, versrészletek mögött rengeteg felismerés húzódott – rácsodálkozás arra az áldozatra, amit gyerekként nem, de most, felnőtté válva igazán értékelnek. És látható lett egy nagy hála az életükért, hála a Családért, ami ebből az egy életből kinőtt.

A film hol sírásra, hol nevetésre készítetett bennünket, de a végére a felismerése is megszületett a jézusi ígéretnek: „...aki odaadja mindenét, az életét, az **már itt a földön** száz annyit kap, majdan pedig az örök életet.”

Boldog vagyok, hogy láthattam azon az estén a „száz annyit”.

Remélem, a folytatást is közelről láthatom majd, Odaát.

Magdi, Boldog Születésnapot!!!

Halottja van mindannyiunknak,
Hisz percről-percre temetünk,
Vesztett remény mindenik percünk
És gyászmenet az életünk.

Sírhintolunk, gyászolunk mindig,
Temetkező szolgák vagyunk!
– Dobjuk el a tettető álcát:
Ma gyásznapi van, ma sírhatunk!
(Ady Endre)

Gondolatok Halottak napján

Ahol Jézus van, ott irgalom és boldogság van, ahol ő nincs, ott hideg van és sötét.

A Kálvária dombon, a történelemnek azon a 2000 év előtti tragikus nagy-péntekén, megtestesülésének, a bűnös emberekkel való közösségvállalásának utolsó lépéséhez érkezik Jézus. Ott beteljesedik, amit Izajás próféta megjövendölt: „A bűnösök közé sorolták”

Álljunk meg egy percre figyelmesen ennél a jelenetnél!

A kereszten Jézus nincs egyedül. Mellette jobbról és balról egy-egy gonosztevő függ.

Egyikük egy bűnbánó bűnöző, aki elismeri, hogy megérdemelte ezt a borzasztó halálbüntetést. „Bűnbánó latornak” hívjuk, mert a másikkal ellentétben azt mondja: mi azt kapjuk, amit tetteinkért megérdemlünk. Ez a bűnöző Jézustól ezt kéri: „Emlékezz meg rólam, amikor országodba lépsz.” Nem voltak jótettei, melyeket felmutathatott volna, semmije sem volt, de rábízta magát Jézusra, akit ártatlannak, jónak, magától annyira különbözőnek ismer el (vö. Lk 23,41). Elég volt ez az egyetlen alázatos, bűnbánó szó, hogy megérintse Jézus szívét. És azt ígéri neki: még ma velem leszel a paradicsomban.

A „paradicsom” az egyik utolsó szó, amelyet Jézus kimond a kereszten ennek a bűnbánó latornak. (Ez az egyetlen alkalom, amikor a „paradicsom” szó megjelenik az evangéliumokban.)

A bűnbánó lator arra emlékeztet minket, hogy milyen a mi Isten előtti igazi állapotunk. Emlékeztet arra, hogy az ő gyermekei vagyunk, hogy ő könyörülettel van irántunk, és megesik rajtunk a szíve, valahányszor kimutatjuk vágyakozásunkat az ő szeretetére. Kórtermekben, idősök otthonában és börtöncellákban ez a csoda számtalanszor megismétlődik: nincs olyan ember, bármilyen rosszul élte is életét, akinek csak a kétségbeesés maradna.

Isten színe előtt mindannyian üres kézzel jelenünk meg. De mindenki rá bízhatja magát az Ő irgalmasságára.

Ez reményt ébreszt bennünk, ez megnyitja szívünket! Isten apa, és a végső-kig várja visszatérésünket. Amikor a példabeszédbeli tékozló fiú hazatér, és

elkezdi megvallani vétkeit, az apa nem hagyja beszélni, elhallgattatja egy öleléssel (vö. Lk 15,20). Ilyen az Isten, így szeret minket!

Ahol Jézus van, ott irgalom és boldogság van, ahol ő nincs, ott hideg és sötét van. A halál órájában a keresztény megismétli Jézusnak: „Emlékezz meg rólam!”

És ha egy ember sem lenne, aki akkor gondolna ránk, Jézus ott van, mellettünk áll. Ő a létező legtökéletesebb boldogságba akar vinni minket, az Istennel való találkozás boldogságába. A mennyország nem egy mesebeli hely, nem is egy gyönyörűséges kert. A paradicsom Istennek, a Végtelen Szeretetnek az ölelése, a Vele való találkozás, amelybe Jézusnak köszönhetően jutunk, aki meghalt értünk a kereszten.

Egész létünknek a célja, hogy minden beteljesedjen és szeretetté alakuljon. Ha hiszünk ebben, a halál - hozzátartozóinkká és a saját halálunk - többé nem kelt félelmet bennünk, nagy bizalommal távozzunk ebből a világból. Aki megismerte Jézust, már semmitől sem fél. És mi is megismételhetjük az öreg Simeon szavait: „Ó, Uram, most már engedd, hogy szolgád szavad szerint, békében eltávozzon...”

És abban a pillanatban végre már semmire sem lesz szükségünk, látásunk már nem lesz homályos. Nem sírunk már hasztalanul, hogy minden elmúlt.

Mert a szeretet megmarad! Mert... a szeretet soha el nem múlik” (vö. 1Kor 13,8) (Ferenc pápa gondolatai után szabadon...)

Károlyi Amy: Távolodás, közeledés

Akik meghaltak, szinte élnek
akik élnek, akár a holtak.
Egyre távolabbak az élők,
egyre közelebbek a voltak.

L. Gály Olga: Az én napom

Nem gyászolok múltó időt.
Ruhámat meg nem szaggatom,
csak fáj, hogy kevés bronzhaját
elhullajtja az én napom.

Sisakrostélyát leengedve
robog a barna alkonyat,
és bár a penge vértelen –
sebben remeg a markolat.

Leszáll a sűrű éjszaka,
tenyerembe holdfény csorog.
A tisztára sepert ég alján
fakulnak már a csillagok.

Nincs hang, nincs pittyenésnyi jaj.
Madár ül Isten tenyerén.
Csőrét a kelő napba mártja,
s újra lobog a bronzsörény.

Imre Flóra: Zsoltár

nem vigasztal meg senki engem
ha te uram meg nem vigasztalsz
nincs itt már többé mit keresnem
hogya te uram nem marasztalsz

tiéd uram minden ítélet
pernek haragnak végét vetned
engedd hogy már tovább ne éljek
ha nincs értelme életemnek

engedj uram elmennem innen
engedj végtére hazatérnem
ronggyá foszlott reményeimben
hol kegyelem van és nem érdem

hol se büszkeség se alázat
csak irgalom van és csak béke
nyisd meg uram örökös házad
hadd lépek immár küszöbére

Áprily Lajos: Bartimeus

Szép volt, anyám, mikor a két szelíd kéz
megérintette fénytől szűz szemem,
világgá lett a bús világtalanság,
s öröm borzongott át a lelkemen.

Koldus-kövem felett a tér derengett,
arcom felé egy arc világított,
s káprázva néztem hívó, mély szemébe
Annak, ki jött, megállt, meggyógyított.

Szép volt, anyám, szememmel simogatni
virág selymét, gyümölcsök bársonyát,
vagy messze-húzó út ívét követni
a dús vetésű Jordán-tájon át.

Ma is csodám a csillagsűrűs éjjel,
a nyári éj, mely csóvákat hajít,
a virradat, mely kútvízhez kicsalja
a város nőit és galambjait.

Jerikó minden színe birtokom lett.
Egész világ. De meddig lesz enyém?
Ha börtönömbé holnap vissza-hullnék,
tán elhullatnám s elfelejteném

a pálma zöldjét, esti domb liláját,
barna leányrajt, bíbor rózsatőt.

**De lelkem mélyén hordozom halálig,
hogy láttam Őt, anyám, hogy láttam Őt!**

Nem kell folyton nyafogni – Bőjte Csaba válaszol a 168 óra kérdéseire

...- *Mindkét oldal véleménye érdeklí?*

Hogyne érdekelne. Meg aztán így tudom kivédeni, hogy megetessenek. Szeretem továbbgondolni a dolgokat. Úgy látom, minden politikai erőnek van valami igazsága, én mindegyik megnyilatkozásban ezt keresem. Nem tetszik, ha kirugdossák a labdákat a jobb- vagy a baloldalon, közösen kéne megpróbálni gólt szerezni.

– *Csak hogy ez nem működik.*

– Ha történelmi léptékkal nézzük a dolgokat, akkor működik. Az elmúlt évezredben még sosem élt olyan békében a magyar ember, mint most – és ez közös siker. A rendszerváltás óta hitéért, politikai meggyőződéséért, bármilyen vállalt identitásáért senkit nem börtönöztek be, senkit nem végeztek ki.

– *Ez már siker?*

– De hát ez korábban nem így volt! Tud mondani a magyar történelemből harminc ilyen évet? Bethlen Gábor, aki Erdély aranykorának megteremtője volt, azt mondta magáról: bár békeszerető ember vagyok, negyven csatában mintegy ötezer ember vérént ontottam ki. Ötezer emberét, érti? Hát hol vannak ettől a mi folyton perlekedő politikusaink? Templomi ministránsok! De mondok mást. Árva gyerekekkel foglalkozom több mint 25 éve. Ma is rengeteg gondunk-bajunk van, de azért a tőlünk kikerülő fiatalok előtt ma sokkal több lehetőség áll, mint negyedszázaddal ezelőtt. Igenis van értelme bátorítani magunkat, hogy hozzuk felszínre a bennünk rejlő értékeket.

– *Lenyűgöz az optimizmus, de tényleg úgy érzi, hogy minden fiatal előtt ugyanazok a lehetőségek állnak a tehetségük kibontakoztatására?*

– Ez filozófiai kérdés. Szerintem minden ember arra született, hogy feladatokat oldjon meg. Minden egyes elvégzett feladat többé, jobbá, erősebbé tesz minket. A gyerekeknek is ezért adunk feladatokat az iskolában. Azt szoktam kérni a tanároktól, hogy ha az elkényeztetett egykéknek három versszakot adnak fel megtanulni, akkor a mi árva gyerekeinknek öt versszakot adjanak. A mi gyerekeinknek fontos hozzászokni a küzdéshez, ahhoz, hogy nekik többet kell teljesíteniük másoknál. Akit az edzésen komolyabban megdolgoztatnak, abból hamarabb lesz bajnok. A felnőttekről is azt gondolom: nem folyton nyafogniuk kellene egy-egy új feladat láttán, hanem örülniük, hogy van mit megoldani. A kihívások adják az élet sava-borsát.

– *Mindenkinél működik a szeretetgyógyszer? Még tényleg nem érte önt kudarc?*

– Azért ha Ronaldo tízszer lefutja a védőjét, nem mindegyik lövéséből lesz gól. Százkilós disznóból sose lesz száz kiló kolbász. Nem állítom, hogy mindenki meggyógyítható, de azt igen, hogy a szeretet minden ember lelkiállapotán sokat javít. Ha Jézus azon a nagypénteken, ott a keresztfán tudott volna valamilyen más gyógyszert is a bajainkra, mint a szeretet, nyilván

megmutatta volna. A szeretet nem jutalom, hanem orvosság: nem annak kell belőle többet adni, aki megérdemli, hanem annak, aki rászorul.

– *Rendben, ismeri a szeretetet. És a gyűlöletet? Találkozott vele egyáltalán?*

– Megéltem magam is. Ötvenhat után a kommunisták bezárták az apámat, mert verset írt a forradalomról. A szekusok bevitték, a román bíróság hét évre ítélte. Négy és felet leült belőle, nem sokkal az után, hogy kiszabadult, meghalt. Ötéves voltam, nem csoda, hogy az apám elvesztése gyűlöletet szült bennem. Sokáig azt éreztem, bosszút kellene állnom. Aztán ahogy nőttem föl, elgondolkoztam, kire is haragszom én. A börtönparancsnokra, a verőlegényekre, a bíróra vagy magára a kommunista rendszerre? Rájöttem, hogy valójában az emberi butaságra, a fejekben lévő sötétségre haragszom. Az emberek nem rosszak. A sötétben nekimennek a széknek, az asztalnak, megütik magukat, de ha csak egy szál gyertyát meggyújtunk, annyi fény már elég, hogy ne botorkáljanak vakon. Nem vagyok benne biztos, hogy a gyűlölet önmagában létező dolog. Talán csak a félelmeinket, a megalázottságunkat éljük meg ebben a formában. Az ember eredendően jó.

– *A menekült is?*

– Ő is.

– *Azért kérdezem, mert ön híve a határkerítésnek.*

– Amikor az árva gyerekeket beengedjük a házainkba, egyúttal be is fogadjuk őket. Menekülteket is csak akkor engedhetünk be Európába, ha képesek vagyunk befogadni, azaz integrálni őket. És csak annyit, ahánnyal tényleg képesek vagyunk törődni-foglalkozni. Különben nagy baj lesz. Én hiszem, hogy mindenkit lehet integrálni, de azt is tudom, ez borzasztó nehéz és lassú folyamat. A kunokat is sikerült integrálnunk, de csak véres és hosszú küzdelem után. Ezért azt mondom, szükség van a kerítésre, de egy hatalmas ajtót kell rajta nyitni, hogy mindenki kopogtathasson és bejöhessen rajta, aki tényleg segítséget szenved.

Juan Arias: Az én Istenem törékeny

Az én Istenem nem egy kemény,
távolságtartó, érzéketlen, sztoikus,
szenvtelen isten.

Az én Istenem törékeny.

Az én fajtámból való,
én pedig az övéből.

Ő ember, én pedig szinte Isten.

Hogy megízlelhessem az istenséget

Ő megszerette az én porlétemet.

Az én Istenemet a szeretet tette
törékennyé.

Az én Istenem ismerte az emberi
örömet, a barátságot, a föld és a földi
dolgok örömét.

Az én Istenem éhezett, álmodott és
elfáradt.

Az én Istenem érzékeny volt.

Az én Istenem feldühödött,

szenvedélyes volt.

És szelíd, mint egy kisgyerek.

Az én Istenem rettegett a haláltól.

Az én Istenem anyai mellből táplálkozott, érezte és magába szívta a női gyengédséget.
Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a betegség pártján.
Ezért gyógyította a betegeket.
Az én Istenem szenvedett a hontalanságtól.
Üldözték és éljeneztek.
Minden emberit szeretett az én Istenem:
a tárgyakat és az embereket;
a kenyeret és az asszonyokat;
a jókat és a bűnösöket.
Az én Istenem korának gyermeke volt.
Úgy öltözött, mint mások,
földije nyelvjárásában beszélt,
kétkezi munkából élt,
prófétákhoz hasonlóan kiáltott.
Az én Istenem gyengéd volt a gyengékkal és szigorú az önteltekkel.
Fiatalon halt meg - őszintesége miatt.
Megölték, mert szemükbe mondta az igazságot.
Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül halt meg.
Mentegetve halt meg, és nemcsak megbocsátva.
Az én Istenem törékeny.
Az én Istenem szakított a „fogat fogért” ősi elvével,
a kicsinyes bosszú törvényével,
hogy bevezesse egy teljesen új szeretet és hallatlan erő korszakát.
Az én Istenem leköpve, földbe döngölve, elárulva és magára hagyva, meg nem értve sem szűnt meg szeretni.
Ezért az én Istenem győzelmet aratott a halálon.
S mint egy friss gyümölcs jelent meg

kezében: a feltámadás.
Ezért támadtunk fel mindnyájan: emberek és a dolgok.
Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem védekezik.
Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való elhagyatottságot.
Az én Istenem, akinek meg kell halnia, hogy győzhessen.
Az én Istenem, aki egy rablót és gonosztevőt tesz egyháza első kanonizált szentjévé.
Az én fiatal Istenem, aki azért hal meg, mert politikai felforgatónak tartják.
Az én Istenem, pap és próféta, aki a történelem összes vallás-üldözéseinek első szégyeneként szenved el a halált.
Nehéz az én Istenem, törékeny, élet barátja,
Az én Istenem, aki mindenféle kísértés mardosását elszenvedte,
Az én Istenem, aki vért verítékezett Atyja akaratának elfogadásakor.
Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem azoknak,
akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha legyőznek másokat,
akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat, ha megölnék másokat,
akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszítés függvénye és nem ajándék,
akiknek az, ami emberi, bűnös,
akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent, Krisztus pedig angyal.
Az én törékeny Istenem nehéz azoknak, akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak, aki nem hasonlít az emberekhez.

Olykor csak így lehet segíteni!

Részlet Lázár Ervin: Szegény Dzsoni és Árnika c. meséjéből

...Vidáman mendegélt szegény Dzsoni, és vidám volt a hóna alatt (a kacsává változtatott) Árnika is....

- Egyre szebb tájra érünk - mondta szegény Dzsoni -, most már biztos, hogy közel lakik a Hétfejű Tündér.

- Bizony, bizony - bólogatott Árnika -, nézd ezt a szép virágos rétet. Olyan szép volt az a rét, hogy boldogság volt rajta menni. Bókoltak, illatoztak körülöttük a virágok, smaragdzöld gyíkok cikkantak a fű közt.

- Csodálom, hogy egy ember se jár erre - mondta szegény Dzsoni -, pedig itt aztán jókedvre derülnének, megtelnének a virágok illatával. Ebben a pillanatban egy borzas, fekete üstök emelkedett ki a fű közül, egy fekete keretes szemüveg, a fekete keretes szemüveg mögött fekete keretes, búbánatos tekintet.

- És én? - mondta a borzas üstökű. - Én nem vagyok neked ember?

- Ne haragudj - mondta szegény Dzsoni -, nem vettelek észre. A borzas üstökű fájdalmasan feljajintott:

- Dehogynem vettél észre! Láttál már messziről. Csak nem akartál velem találkozni. El akartál kerülni! - És hopp, fölcsillant egy nagy krokodilkönny a borzas üstökű szemében. Szegény Dzsoni csak tátogott-hápozott.

- Dehogy akartalak elkerülni, hiszen azt sem tudom, hogy ki vagy.

- Még ez is - sírt fel a borzas üstökű -, azt hazudod, hogy nem tudod, ki vagyok. Hogy nem tudod, hogy én vagyok Rézbányai Győző, akit mindenki nagy ívben elkerül.

Mondhatott szegény Dzsoni, amit akart, Rézbányai Győző csak brummogott-kummogott, lehajtotta a borzos, busa fejét, úgy meg volt sértődve, hogy még! Vigasztalgatta Dzsoni egy óráig, vigasztalta két óráig, de semmi... Persze hogy elunta Dzsoni a vigasztalást. Félrehúzódott, odasúgta Árnikának:

- Hagyjuk itt ezt a Rézbányai Győzőt, csak az időt vesztegetjük vele. Sohasem érünk a Hétfejű Tündérhez.

- Ejnye, Dzsoni, hát ennyi türelmed sincs - korholta Árnika -, nem hagyhatjuk itt sértődötten, fájó szívvel, búskomoran, bánatosan, nekikeseredetten. Vigasztaljuk meg!

De napestig nem sikerült megvigasztalni Rézbányai Győzőt. „Na, talán reggelre elszáll belőle a sértődés” - gondolta szegény Dzsoni, és lefeküdtek aludni. Felkelt reggel a nap, nagyon vidáman kelt, az egész világ vidámabb lett tőle. „Talán Rézbányai Győző is vidáman ébred” - gondolta szegény Dzsoni, de ebből is látszik, hogy rosszul ismerte Rézbányai Győzőt. Mert alighogy kinyitotta a szemét Rézbányai Győző, az ujja, mint egy dárda, szegény Dzsonira szegeződött.

- Itt akartál hagyni, mi?, el akartál iszkolni - panaszkodott Rézbányai Győző, és aznapra is úgy megsértődött, hogy hiába vigasztalta szegény Dzsoni

napestig. S ez így ment nap nap után, szegény Dzsoni tehetetlen volt. „Sohasem jutunk el a Hétfejű Tündérhez!” - sóhajtozott magában.

- Jaj, mitévők legyünk? - kérdezte szegény Dzsoni Árnikát. Rézbányai Győző fölkapta a fejét.

- Aha - mondta -, te szívesebben beszélgetsz a kacsáddal, mint velem! Tudtam, tudtam, kutyába se veszel engem, azaz kacsába se veszel. És megint megsértődött egy teljes napra. Egy éjszaka aztán Árnika súgott valamit szegény Dzsoninak.

- Gondolod, hogy az segít? - kérdezte elgyötörten szegény Dzsoni.

- Reménykedjünk - fohászkozott Árnika. Másnap reggel aztán Rézbányai Győző kinyitotta a szemét, összefutottak a ráncok a homlokán - na, most min is sértődjek meg? - gondolkozott, de szegény Dzsoni megelőzte.

- Aha - mondta szegény Dzsoni -, görbén nézel rám! Unod már, hogy itt vagyok a kacsámmal, alig várod, hogy elmenjünk. - sértődötten nézett Rézbányai Győzőre. Na, szegény Rézbányai Győző, ilyen kacifántos helyzetben sem volt még soha. Megelőzték a sértődésben.

- De igazán - magyarázta -, ne haragudj, Dzsoni, én nagyon örülök, hogy itt vagy, annak is nagyon örülök, hogy a kacsád itt van, én igazán nem néztem rád görbén.

- Dehogynem - mondta szegény Dzsoni -, ne magyarázz! Látom rajtad, hogy utálsz minket.

- Összeroppant ám szegény Rézbányai Győző! Ilyen rettenet még nem érte. Nem ő sértődött meg, hanem rá sértődött meg valaki. Ajaj! Kapkodta a fejét szegény Rézbányai Győző, vigasztalta szegény Dzsonit, nem értette, mi történt. Addig-addig rimázkodott Rézbányai Győző, amíg végre Dzsoni nagy kegyesen megbocsátott neki.

- Na jól van, Győző, nem haragszom - mondta, s nagy sietve elmondta neki a történetüket, hogy őket elvarázsolta a Százarcú Boszorka, és a Hétfejű Tündért keresik.

- Hát miért nem mondtátok azonnal! - rikkantott Rézbányai Győző.

- Hogy mondtuk volna, amikor állandóan sértődötten kuporogtál, guborogtál, mint egy rossz pulykakakas.

- Igaz, igaz - csóválta a fejét Rézbányai Győző -, ne haragudjatok. Pedig látjátok, én még azt is tudom, hol lakik a Hétfejű Tündér.

- Hol? - dobbant meg szegény Dzsoni szíve. Rézbányai Győző a messzi-ségbe mutatott.

- Látod ott a látóhatár szélén azt a faszindelyes palotát? Na, az ott Ajahtan Kutarbani király palotája. Mögötte kezdődik Csodaország. Ott lakik a Hétfejű Tündér.

- Köszönjük, kedves Rézbányai Győző! Látod, milyen kedves, okos ember vagy te, ha éppen nem vagy megsértődve!

- Azt mondd, hogy kedves meg okos ember vagyok?

- Azt, mert így igaz. Persze csak akkor, ha nem vagy megsértődve.

- De amikor engem nagy ívben elkerülnek az emberek! Ha már elmentek a Hétfejű Tündérhez, kérjétek meg, hogy segítsen rajtam.

- Nem kell ahhoz Hétfejű Tündér - mondta szegény Dzsoni. - Csak az kell hozzá, hogy ne sértődj meg minduntalan. Ha valaki szomorúan néz rád, ne az orrod húzd fel, hanem kérdezd meg, mi baja. Talán még segíteni is tudsz rajta.

- Én? Segíteni? - Persze, hiszen rajtunk is segítettél. - Ámulva nézett rájuk Rézbányai Győző, a fekete keretes tekintetéből fénylő tekintet lett. Hosszasan integetett szegény Dzsoni meg Árnika után, aztán kiabálni kezdett:

- Emberek! Emberek! Gyertek a rétemre.

Az emberek eleinte gyanakodtak, de aztán csak-csak közelebb merészkedtek, s amikor látták, hogy Rézbányai Győző nem sértődik meg, nagy boldogan beszélgetni kezdtek vele. Nahát, hogy te milyen kedves ember vagy! - mondták neki az emberek. És még Árnika és Dzsoni is hallotta, ahogy Rézbányai Győző boldogan kiabál: - Nahát, hogy én milyen kedves ember vagyok! - ezt kiabálta Rézbányai Győző.

Berényi Mihály: Szeresd a rétemet!

Rétemet ezernyi ártalom sebzi meg.

Tipeg, még andalog, de néhol már biceg.

*

Szeretgesd! Vigyázz rá! Ne hagyd, hogy megálljon,
hogy mozdulatlanul sivataggá váljon!

Szeresd a rét színét, amikor smaragdzöld;
külön azt a kis részt, ahol pacsirta költ!

Szeresd a pillangót! Rétemnek dehogy árt!
Gyengéden érintsd meg mindegyik kis bogárt!

Szeresd a vadnyulat, engedd, hogy legeljen,
azt is, hogy nyolc pici tapsifülest elljen!

Szeresd a virágok színpompás tengerét!
Ne félj, ha ilyenkor méhektől zsong e rét!

Szeresd a gyomnövényt! Lehet, hogy jó lesz az
rozsdás csuk fészkebe, s máris nem hitvány gaz.

Szeresd a rétemet, még ha hó lepte el!
Mindegyik tél után tavasz jön, higgyed el!

*

Rétem a nagy élet viruló kis része.

Szeressük mindkettőt! Térjünk végre észre!

Hajnal Gábor: Mint annyiszor...

1. A novemberi napfény
fáradt és bánatos
s a zörgő hullt levélen
aranylón tétováz,
ránkos szem mélabúján
emléket fénybevon,
szívedet visszahúzza
és megállsz utadon,
és felnézel a fákra,
hol gyéren még szorong
fakón, gyúrten, remegve
s hullásra vár a lomb.
És szorongsz öregedve
napjaid gyúrt során,
az őszi napba nézel
s vigaszt vársz tétován.

2
A többszázéves óriás platán
az őszi ködben méltósággal áll,
nem halálra, csupán jó pihenésre
készül, és mint felesleges ruhát
szórta leveleit maga köré, –
tudja, a naptalan, mord, ködös ősz után
a rideg, indulatos tél következik,
ám aztán újra eljön ideje
az örömnak, szikrázó ragyogásnak.
Ő addig alszik, kivárja, mint annyiszor,
míg lombosodni s virágozni érdemes.

Hajnal Gábor: Őszi énekek

1
Dér csípi a lombot az éjben,
hervad a dália már,
sápad a reggel, derengésben
vacog és nyirkos a határ.

Tétlenül élek, a nappal
kusza köd és búcsúzás,
állok bús sárba ragadtan,
láz ömlik a testemen át.

2
Szél tépi sikongva az erdőt
és vastagabb lesz az avar,
messzi utakon csak a sár nőtt,
a szél foga arcomba mar.
Kék fény, múltba zsugorodva
fájva jövőbe sajog...
Őszülő hajjal, vacogva
a dallal magam vagyok.

3
Fákon zsugorodnak a lombok,
gyűröttre veri az eső,
az éj vitorlája kibomlott,
szorongás tör csendből elő.
Mélyen a néma gyökérben
árad az ős nyugalom,
álomra készül az éjben,
lelkemet néki adom.

Károlyi Amy: A teremtés dicsérete

A természet öntudatlan bája:
a formája, a kelleme.
Istenien egyszerű,
vonalát rajzolni kellene.
Ide Picasso ceruzáját!

Az akaratlan megfogót,
a galamb galambszínű báját
teremtéssé változtatót.

Mint aki ékszerre lel kavicsok közt,
pitypangok közt madárra leltem.
Királyi vonalaival
épp akkor teremtette Isten.
A pitypangok közt lopakodót,
aki rajzolta egy vonással,
le nem tette a ceruzát.
Talpatznak a milánói dóm,
és nem a pitypangos való.

Parancs János: A szegénységről

Sokáig fősvénykedtem,
Mint a hörcsög.
Éléskamráimba hordtam
Az éltető magvakat,
Mindig a télre,
Mindig a hét szűk esztendőre.

Ma már tudom,
A tartalék
Romlékonyabb, mint a gomba,
A fölösleg kártékonyabb,
Mint a jégeső, a sáskajárás.
Csak, aki mindenét szétosztja,
Kegyelmet csak az remélhet.

Karinthy Frigyes: Lelkek relativitása

- Hát én nem tudom, Géza szerint az egy nagyon tisztességes ember.
- A Géza szerint! Jó példa! Géza tudvalevően a világ legnaivabb embere.
- Ezt csak azért mondod, mert neked nem rokonszenves.
- Ugyan kérlek! Azt hiszed, én is rokonszenvek szerint ítélek, mint te!
- Rólam még ezt nem mondta senki. Elfogulatlan embernek tartanak.
- Az a kérdés, kicsodák.
- Akik ismernek.
- Látni szeretném őket előbb.

És így tovább. Egyszerű, mindennapi beszélgetés, ugye. De ha elgondolkodik rajta, utánajársz a mindannyiunkban egyformán kapcsolódó képzeletlehetőségek variációinak - szédülni kezdesz, mint aki tükörpalotába tévedt. Nincs kivezető út, egymásba kapcsolódnak az egymást tükröző képek - végtelen lánc, zsákutca, labirintus.

És rájössz valamire. Olyan egyszerű és világos a dolog, nem is érted, hogy még nem foglalták tételbe. Talán mert olyan ijesztően nyilvánvaló - olyan reménytelenül igaz.

Valakiről véleményem van. A véleményemben képet adok róla - jellemzem őt, az eszét, lelkét, hajlandóságát: az erkölcs nevében ítéletet mondok a cselekedeteiről. Mérlegre teszem az életét, szavait, dolgokról való vélekedését. Keresem rejtett okát mindannak, ami vele és általa történt - az új lélektan eredményeinek birtokában öntudatlan ösztöneinek mélyére próbálok leszállani - még a származásával örökölt testi és lelki jegyeket is figyelembe veszem, ha másképpen nem tudok magyarázatot adni. Egyszóval: tárgynak, objektumnak tekinteni, akit az emberi értelem, a szubjektum valóságfelismerő képességével ismertetek, egy harmadik számára, aki nem ismeri őt.

Csakhogy ez a harmadik, aki számára az ismertetés szól, éppen úgy szubjektum, ember, tárgy és tárgyszemlélő egy személyben, mint én, vagy a szóban forgó valaki, akiről beszélek. Ő az én vélekedésemet, amiben mérlegemre tettem áldozatomat, egy harmadik mérlegre teszi: a magáéra. És két embert ismer meg ismertetésemből - őt, akiről beszéltem és engem, aki jellemeztem. És mind a kettőről kialakul a véleménye.

És ez így megy tovább.

Carlyle, mondjuk, megírja Nagy Frigyeset. Eleven képet kapok, éles expozíciót, az abszolút valóság káprázatát: az az érzésem van, mintha láttam, beszéltem volna vele, mintha magam tapasztaltam volna. Aztán elolvasok egy Taine-tanulmányt, amiben Carlyle-lal foglalkozik. Ragyogó dialektikával, pompás színekkel ábrázolja a Nagy Emberismerőt. És Carlyle zordon, puritán figurája egyszerre élni kezd - megismerem a miljót, a humuszt, amiből gyökerezett, rájövök a végzetes összetevőkre, amikből ilyené kellett lennie, így kellett néznie - látnia -, csupa bizonyosság. Bizonyosság? Ha olvasás közben megcsinálod a képzelet- és gondolatkísérletet, nyugtalankodva jössz rá, hogy abban a fokban, ahogy Taine Carlyle-figurája élesedik, elevenedik - abban a fokban halványul,

zavarodik, mosódik el Carlyle Nagy Frigyes-figurája. Megérted, miért látta így Carlyle Nagy Frigyes - Carlyle szeme, mint a lencse, amibe belenéztél, ragyogni kezd, s eltakarja a képet, amit vetített eléd. Carlyle tökéletes ábrázolása nem válik javára az ábrázolásnak, amit Carlyle adott - Carlyle-t megismerted, de, Nagy Frigyeset elvesztetted. De ugyanígy veszted el őt is, ha már most egy remekbe készült tanulmányt kapsz Taine-ről - s ki felel érte, hogy nem kapsz?

És halvány körvonalakban, e sok bizonytalanság és viszonylagosság közt, mint szertefoszló vízpárák fölött a szivárvány, egy negatív bizonyosság körvonala bontakozik ki, amit a régiek így fejeztek ki: minden változó, csak a változás maradandó. Az emberi lelket emberi lelken keresztül ismerjük csak, nincs más mértékünk - a mértékegység mérésre szorul, és nincs senki, aki tehetné. Íme, a *lelkek relativitási törvénye* éppen olyan kétségbeejtően valószínű, mint ahogy Einstein a mennyiségek mérésének világában kimutatta. Egymással mért mértékek - mintha valaki azt mondaná: hogy mi a méter? száz centiméter - és mi a centiméter? egy méter századrésze. Mert nincs az a bölcs Szókratész és az a tudós Freud Zsigmond, akinek jellemrajza és lélekelemzése fölérne a párizsi platinarúddal: ez utóbbiról, ha a délkör negyvenmilliodrészének tekintem, mégiscsak tudok valami határozottat.

A bizonytalanság szorongó szédülése fog el, ha elgondolom, kire hallgassak hát, kinek hihetek, kiről tudom meg, hogy embertársam, akihez igazodni, akihez hasonlítani akarok, ha érdemes, akitől különbözni szeretnék, ha kell, milyen *valójában* - s milyen ember vagyok *valójában magam*, akit csak lelkek tükrében láthatok, ha e tükörről kiderül, hogy annyiféleképp torzít, ahányféle?

**Hinnem kell Valakiben, aki nem ember, hogy az emberben hinni tudjak.
Vágynom kell Valakire, aki nem ember, hogy az emberre vágyni tudjak.
Meg kell értenem valakit, aki nem ember - mert kell lennie Valakinek, aki az embert embernél jobban megérti.**

Glaser Péter: A zuhanás

Nem a halál.
A lassú zuhanás
rémiszt meg.

Hogy közben erősebbre
húzom a csomókat,
amelyeket
szelíd nyugalommal
kioldanom
kellene.

Eszteró István: Körforgás

Hangod, mint az eső,
örök körforgásban
bezár, és én őrzöm
már akárki másban

fénye nem fakult meg
a magasba szállva,
összegyűjti az ég
hófehér boglyákba,

szála sem veszett el
a mélybe merülve,
folyó életemet,
míg körülkerülte.

Szabolcsi Erzsébet: Körforgás

Szikra voltam,
lánggá lettem,
fellobogva
lángra leltem,
lángnyelvekkel
ölelkeztem,
ellobbanva
hamu lettem.

Hamu voltam,
füstté válok,
füstként felhők
közé szálllok.
Felhőhabként
messze futok,
esőcseppként
hozzád hullok.

Eső cseppje,
ennyi voltam,
amíg hozzád
eljutottam.
Arcod, tested
megismertem,
a talpadnál
földdé lettem.
Hideg földre
mikor fekszel,
nem tudod még,
mit cselekszel.

Szerelmesen
hozzád bújva
lobbanok fel:
szikra újra.

Szabolcsi Erzsébet: Feléd...

Hangod hangom felé,
hangom hangod felé ...
kapaszkodunk szavakba,
reményekbe, hitekbe;
lángod parazsam felé,
szikráim lángod felé ...
testetlen lélekkel lobogunk
hitetlen is bizakodva;
hiányokkal kövezett úton,
úttalan rögökön,

napok sötétjében,
éjek sugarában,
könnyes ragyogásban,
harmatos álmok közt,
hajnali ábrándok
félszeg mosolyában,
emlékek illatában
botorkálva tova;
kezem kezed felé,
lelked lelkem felé ...

Világhírű emberek furcsaságai

A következő nagyszerű emberek igazi csodabogarak voltak, igencsak fura szokásokkal.

1. Salvador Dalí

Dalít minden idők egyik legprovokatívabb művészeként tartják számon. Elég csak ránézni a furcsaságainak listájára.

Szerzett egy hangyászt a párizsi állatkertből, és háziállatként tartotta. Egyszer még az utcára is levitte sétálni.

Volt rá példa, hogy egy fán ülve adott interjút, de az is előfordult, hogy búvárruhában tartott előadást tanítványainak. Utóbbi azzal magyarázta, hogy így mélyebbre tud merülni saját tudatalattijában.

Dalínak meggyőződése volt, hogy festményötlei az álmaiból származnak. Volt egy trükkje: széken ülve próbált meg elaludni úgy, hogy közben egy nehéz kulcsot fogott. Ahogy lassan álomba merült, engedett a fogáson, és amikor a kulcs a földre esett, Dalí szeme hirtelen felpattant – ekkor tudott elkapni és konzerválni egy-egy pillanatot saját álmából.

A művész végakarata egy olyan nyughely volt, amin az emberek át tudnak sétálni. Dalí testét ezért a róla elnevezett figuerasi múzeum egyik szobájának padlója alatt helyezték örök nyugalomra, ahol naponta emberek százai fordulnak meg.

2. Paul Gauguin

Gauguinból nem lett azonnal művész. Tőzsdeügynökként kezdte pályafutását, és csak szabadidejében festett. Ő és a családja is jómódúan élt egy kényelmes lakásban, ahol még a festményeknek is volt külön szobája.

Aztán napról napra egyre inkább eltávolodott a hétköznapi munkájától, egyre többet beszélt más művészekkel, míg végül egy nap Tahitire utazott, hátrahagyva feleségét és öt gyerekét. Ott összeházasodott egy fiatal helyi lánnyal, és rengeteg olyan festményt készített, melyeket élete legjobbjaként tartanak számon. De Gauguin életének utolsó szakasza korántsem volt ilyen idilli: betegségek gyötörték, depressziós volt, és teljesen elszegényedett. Úgy halt meg, hogy még a családjával sem tudott kapcsolatba lépni.

4. Andy Warhol

Warhol orra hihetetlenül érzékeny volt: simán meg tudta mondani a különbséget két, majdnem azonos illat között. Huszonhárom éves korában elhatározta, hogy szürkére festi a haját. Ezt a húzást többek között azzal magyarázta meg, hogy így senki nem fogja majd tudni, hány éves is valójában.

És van még egy érdekesség: emlékeznek Warhol egyik leghíresebb képére, amit egy Campbell's márkájú paradicsomleves-konzervről festett? A művész egész életében imádta ezt az olcsó levest – mindig egyenesen a konzervdobozból ette.

5. Nikola Tesla

A híres feltalálóról számtalan történet kering. Mindig pontosan számon tartotta, mennyi ételt fogyasztott, és egyszerűen utálta a női fülbevalókat (különösen a gyöngyöket). Ha hotelban kellett megszállnia, csak olyan szobát volt hajlandó kivenni, aminek a száma a 3 egyik többszöröse volt. Emellett mindig befejezte, amit elkezdett, még akkor is, ha utálta, amit éppen csinál. Rettegett a baktériumoktól, gyakran mosott kezet, így törülközők tucátjait használta el naponta. Nagyon keveset aludt: miután lefeküdt, általában 2 órát gondolkozott az ágyban, és ugyanennyit töltött alvással is. Egyes pletykák szerint Tesla képes volt előre látni a jövőt: egyszer például meggyőzte a barátait, hogy ne szálljanak fel egy bizonyos vonatra. Ez a vonat kis idő múlva kisiklott, a baleset sok halálos áldozatot követelt. Imádta a titokzatosságot, és mindig azon volt, hogy fenntartsa a maga köré épített misztikus légkört.

6. Albert Einstein

Einstein nem igazán kedvelte a zoknikat. Valamiért azt gondolta, hogy a nagylábujja ki fogja őket lyukasztani. Erről egyszer még a feleségének is írt levélben. „Még a legkülönlegesebb alkalmakon is sikerült elkerülnöm, hogy zoknit hordjak, mégpedig magasszárú csizma segítségével” – írta.

7. Alfred Hitchcock

A híres rendező lenyűgöző memóriával rendelkezett: az összes New York-i utca helyét fejből tudta, és arra is képes volt, hogy megtanuljon egy egész telefonkönyvet.

Egész életében félt a rendőröktől, ezért visszatérő motívum filmjeiben a hamis vádtól való félelem.

Attól is rettegett, hogy újranézzék saját filmjeit. „Félek a filmjeimtől. Soha nem nézem meg őket. Nem tudom, az emberek hogy bírják ki, hogy végignézzék” – mondta egyszer.

8. Dmitrij Ivanovics Mengyelejev

Úgy tartják, hogy a híres kémikus elég hírhedt volt a szomszédai körében – de nem a periódusos rendszere miatt. Mengyelejev szabadidejében bőröndöket készített, méghozzá igencsak jó minőségűeket és tartósakat, így elég sok vevője volt.

9. Hans Christian Andersen

A nagyszerű dán szerzőnek is volt pár félelme. Nagyjából mindentől rettegett. Például attól, hogy kirabolják, vagy elveszíti az útlevelét, vagy meghal egy tűzben.

Általában sok hibát ejtett a műveiben, így korrektorokat kellett fogadnia, ami egy vagyonba került. De ez volt az egyetlen választása, mivel hibáktól hemzsegő szöveget senki nem akart kiadni.

10. Honoré de Balzac

Balzac óriási kávérajongó volt. Addig nem kezdett el írni, amíg le nem gyűrt öt csésze kávé – a koffein hatását pedig a lovaglópálcáéhoz hasonlította. Így párszor képes volt arra is, hogy két napon keresztül megállás nélkül dolgozzon.

Viszont annyira túlzásba vitte a kávéfogyasztást, hogy a szervezete egy idő után immúnissá vált az italban található koffeinmennyiségre. Így hát az író elkezdett kávébabot enni, de ezt sem aprózta el: naponta nagyjából fél kilónyt vett magához.

Örkény István: Jellempróba

A kerekés kútnál szálltam ki az autóból, mert onnan már csak száz lépés volt a gyárkapu. A gyárat hegyek vették körül, a hegyeken szőlők, erdők, irtások; az irtásokon magasfeszültségű távvezeték.

Vidéken a gyárat is kutya őrzi, mint a krumpliföldeket. Láttomra azonnal dühbe gurult a kutya, habzó szájjal, kivicsorgó fogakkal, vonítva rohant ki a kapus fülkéjéből. Félúton megállt, és fejét félrebillentve, kiszemelte azt a helyet, ahol majd belém harap.

Engem puli már megharapott, méghozzá barátom pulija, tiszta faj. Megálltam, és mérlegeltem, vajon hogy harap egy idegen puli, egy ilyen korcs, keverék fajzat, melynek csak kisebbik fele puli: a nagyobbik vérszomj, sértődöttség, álnokság és üldözési vágy. Néztem a pulit, s meghátráltam.

Visszaültem az autóba. Amikor kiszálltam, jött a puli. Farkcsóválva jött, rogyant térdekkel. Rajongva nézett rám. Láta, hogy autóm van: fölnyújtotta fejét, hogy vakarjam meg. Megvakartam a fülét.

- Korrupt féreg - gondoltam magamban.
- Korrupt féreg - gondolta a puli.

Örkény István: A termelés zavartalanul folyik

- Halló, gépterem?
- Skultéti, jelentkezem
- Mennyi?
- Harminchárom
- Mi harminchárom?
- Mi mennyi, főmérnök úr?
- Az, ami harminchárom.
- Nem annyinak kellett volna lennie?
- Mindegy, Skultéti, csak csinálják tovább.⁴

Örkény István: Közvélemény-kutatás

Nálunk is megalakult s már meg is kezdte működését az első hazai közvélemény-kutató intézet.

Kérjük a lakosság megértő támogatását.

Mutatóba közöljük első vizsgálatunkat, melyet annak a kérdésnek szentelünk, hogy miképpen vélekednek az emberek hazánk múltjáról, jelenéről és jövőjéről. Az eredmény megbízhatósága érdekében 2975 különböző rendű, rangú, munkakörű és felekezeti személynek az alábbi kérdőívet küldtük ki:

1. VÉLEMÉNYE A JELENLEGI RENDSZERRŐL

- a) Jó.
- b) Rossz.
- c) Se jó, se rossz, de azért egy kicsikét jobb is lehetne.
- d) Bécsbe vágyik.

2. ÉRZI-E A 20. SZÁZAD EMBERÉNEK MAGÁNYOSSÁGÁT

- a) Egészen magányos.
- b) Majdnem egészen magányos.
- c) Úgyszólván egészen magányos.
- d) Néha beszélget a házfelügyelővel.

3. KULTURÁLIS IGÉNYEI

- a) Moziba, meccsre, kocsmába jár.
- b) Néha kinéz az ablakon.
- c) Még az ablakon se néz ki.
- d) Helyteleníti Mao Ce-Tung nézeteit.

4. MILYEN A FILOZÓFIAI KÉPZETTSÉGE?

- a) Marxista.
- b) Antimarxista.
- c) Csak Rejtő Jenőt olvas.
- d) Alkoholista.

EREDMÉNY

- 1. Az elmúlt húsz évben minden a lehető legjobb volt.
- 2. Most is jó minden, csak a 19-es busz közlekedik ritkán.
- 3. A jövő még jobb lesz, föltéve, hogy a 19-es busz járatait sűrítik.
(Megjegyzés: sűrítik.)

Már más a világ...

A mi időnkben az volt a büntetés, hogy: nem mehetsz ki az udvarra! Ma az, hogy: kapcsolj ki azt a nyavalyás gépet, és mars ki az udvarra!

Minket nem köszöntöttek fel nyolcszázan a születésnapunkon, csak húszan, de ők személyesen.

Nem volt se CD, se DVD, viszont a lemezeknek két oldaluk volt és arra a sávra tettük amit hallani akartunk.

Ha fitorogtunk az ebédnél, akkora nyaklevest kaptunk táplálék-kiegészítő gyanánt, hogy utána hetekig nem volt proteinhiányunk.

Akkoriban végig lehetett stoppolni nyaranta a fél országot; ma már a kutya se vesz fel stoppost, mert azt hiszi, hogy csak le akarják nyúlni a kocsiját.

Mi még mindent rendeltetészerűen használtunk: a fürdőszobátükör előtt állva borotválkoztunk/fésülködöttünk, de eszünkbe se jutott volna lefényképezni magunkat. A kártyával nem vásároltunk, hanem hatvanhatoztunk, és az egeret nem nyomogattuk, hanem agyoncsaptuk személtapáttal.

Nem voltak anorexiás tinilányok, mert amelyik nem akart enni, az begyűjtött két akkora maflást az apjától, hogy utána még a fikuszt is lelegette

Nekünk a hétvégi kirándulás azt jelentette, hogy elmentünk túrázni a hegyekbe, és nem azt, hogy befészkelünk három napra egy wellness-szállóba, naponta ötször degeszre zabáljuk magunkat, és utána sportolás címen áztatjuk magunkat a termálmedencében.

Mi a kertben játszottunk indiánosdit, és nem a Facebook Farmville-ben parasztosdit.

Mi kívülről tudtuk a rokonaink és a közeli ismerőseink, barátaink telefonszámát, akár 50-60-at is. Ma mindenki egyet tud: a sajátját, vagy azt sem!

Mi GPS nélkül jártuk végig a Trabanttal Magyarországot és Csehországot, sőt, még a drezdai kempinget is műholdas segítség nélkül találtuk meg.

Mi úgy be tudtuk osztani a havi nyolc tojásos fejadagot, hogy négyszer ettünk rántottát, háromszor tükörtőjást, kétszer süttünk piskótát, és még maradt is másfél a hó végére. Akkoriban mi még magyarul beszélünk; nem azt mondtuk, hogy lájkolom a csajszi, hanem hogy tetszik a Mari...

V I C C O L D A L

A pap becsönget egy házba. A kaputelefonon keresztül kiszól egy női hang:

– Te vagy az, angyalkám?

A pap mosolyogva visszaszól:

– Nem egészen, de ugyanaz a cég!

A szőke meg a barna együtt videóznak. A filmben egy pasi áll a felhőkarcoló tetején, és ugrani akar, mikor a barna hirtelen megállítja a videót, és azt mondja:

– Fogadjunk, hogy leugrik-e, vagy nem.

– Oké, én azt mondom, nem ugrik!

– Én meg azt mondom, ugrik.

A barna elindítja a videót, a hapsi ugrik, és meghal. Azt mondja erre a barna:

– Nézd, te a legjobb barátnőm vagy és nem akarlak átvágni, én már láttam ezt a filmet és ezért tudtam, hogy le fog ugrani.

– Háát, én is láttam már, de nem gondoltam, hogy másodszorra is ilyen hülye lesz, hogy leugrik.

Megválaszolt találós kérdések

- mi a neve a nagyon kemény sajtnak? - cementáli.

- mi az aperitif ellentéte? - az utó-pia.

- mi az, fémből van és utazik? - vas utas.

- milyen a falusi energiaital? - kutbul.

- milyen a falusi harci kutya? - ólbul!

- miről lehet felismerni az internetes kalózokat? - webhely van az arcukon.

- mi lesz a tehén és a macska keresztezéséből? - mú-mia.

- mi lesz, ha elütnek egy matematikust? - már nem számít.

- mi van az idegbeteg ló lábán? – pszichopata.

- mi lesz abból, ha két busz összeütközik? - két rombusz.

- hogy nevezik a vízen járó matrózt? - tengerész gyalogos.

- ki lehet a mosómedve eszményi társa? - a teknősbéka.

- miért rossz a tetűnek? - mert hajszálon múlik az élete.

- miért tévednek kevesebbet az állatok? - mert tévedni emberi dolog.

- mi lesz a kecske és a kacsa keresztezéséből? – McDonalds

- mi lesz a kígyó és a kenguru keresztezéséből? -. ugrókötel

- mi a bio fajgyűlölet? – két kopaszbarack üt egy cigánymeggyet

- mi van a tömegsír felett? – Csapatszellem

- akarsz sokat keresni? – Igen. – Akkor jól elbújok

- miért nem gyűjt a darázs vasat? – mert azt a MÉH teszi

- a tehén bonyolult állat. – de én megfejtem

Részletek iskolai dolgozatokból – avagy Így írnak Ők

- Zrínyinek csak fél szeme volt, ám ez nagyon zavarta a csatákban.
- A katonák életüket és halálukat kockáztatták.
- A víz oxigénből és folyadékból áll.
- A szomorú, elhanyagolt sírok mellett étellel teli sírhalmokat is találhatunk.
- A mocsári vész 1526-ban volt.
- A Szent Jobb István király bal keze.
- A föníciaiak kereskedtek és iparkodtak.
- A háborúban a nők is megteszik a kötelességüket a férfiakkal együtt, úgy elől, mint hátul.
- A gesztenyesütögető néni kiáll a sarokra, és odacsalogatja az embereket a szagával.
- Sok régi kőzetben megtalálhatók az őskori halak lábnyomai.
- A bronzkorszak tűzzel-vassal pusztította a rézkorszakot.
- Kanada területe egyenlő Európa lakosságával.
- A kenguru kicsinye fészeklakó.
- Szulimánt a szigeti ostromnál megölték, ezért egyelőre felhagyott azzal a szándékával, hogy Magyarországot meghódítsa.
- Kolumbusz háromszor indult útnak, bár a második útján meghalt.
- Zrínyit a bécsi kamarilla által felbérelt ólmozott vadkan ölte meg.
- A végek vitézei többnyire nem éltek haláluk napjáig, mert már korábban elestek.
- Lincoln anyja már csecsemő korában meghalt.
- És akkor a költő megírta a Szundi két apródja című verset.
- Egyiptom őslakói a múmiák.
- A Magna Charta Libertatum kimondta, hogy ugyanazért a bűnért senkit nem lehet kétszer megölni.
- A Bibliát Gutenberg találta fel.
- A kutatók az őshazában megtalálták az ősmagyarok hátrahagyott részeit.

Nyelvtanórán a tanító kérdezi Pistikét:

– “Az atya megáldja gyermekeit.” – ez cselekvő módban van. Hogy mondanád ezt szenvedő módban?

– Az atya meg van áldva a gyerekekkel!

Judit, a barátnőm egy műszaki üzletben talált állást. Felhívta a figyelmemet, hogy a főnöke nem szereti, ha a dolgozók ismerősei sokat lógnak a boltban. Ha véletlenül mégis összefutnék a boltvezetővel, mondjam neki azt, hogy a bátyja vagyok.

Egyik nap bementem az üzletbe. A pénztárban ült egy nő, mondom neki:

– Jó napot kívánok, Juditot keresem.

A biztonság kedvéért hozzátettem:

– A bátyja vagyok.

– Ez érdekes! – felelte a nő – Mert én meg az anyja.